

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců Mgr. et Mgr. Jaroslava Vávry a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., v právní věci

žalobce: **Ing. J. F., CSc.,**
zastoupený advokátem JUDr. Pavlem Kiršnerem
sídlem Rumunská 12, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje, IČ 70892822**
sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice

za účasti **1) CETIN, a.s.**
sídlem Českomoravská 2510/19, 190 00 Praha 9

2) Městys Dolní Čermná
sídlem Dolní Čermná 76, 561 53 Dolní Čermná

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2019, č. j. KrÚ 76549/2019-Sa,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Lanškroun ze dne 14. 6. 2019, č. j. MULA 16070/2019/SU/F, jímž byla ve společném územním a stavebním řízení podle ust. § 94j a násl. zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon, v platném znění (dále jen „stavební zákon“), povolena stavba: „Chodník „Malův most – Betonka“ Dolní Čermná“, katastrální území Dolní Čermná v obci Dolní Čermná. Žalobu odůvodnil následujícím způsobem:
2. Žalobní body vymezil žalobce v bodech IV., V, VI, VII a VIII žaloby. V bodu IV. namítl, že „*správní orgán nepřihlédl k žalobcovým tvrzeným skutečnostem a na základě toho správní orgán neúplně zjistil skutkový stav věci a nesprávně posoudil stav věci*“, žalovaný správní orgán se nedostatečně vypořádal s tvrzeními žalobce, porušil ustanovení § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen „správní řád“), správní orgán se vypořádal s tvrzeními žalobce jen „*nedostatečně*“. V bodu V. žalobce stejně jako v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně namítl, že „*nesouhlasí s názorem žalovaného, který se ztotožnil s názorem prvoinstančního správního orgánu s tím, že prvoinstančnímu správnímu orgánu nepřísluší posuzovat variantní řešení*“. Žalobce je zcela opačného názoru, správní orgán jednal podle jeho názoru „*zcela formalisticky*“, byly porušeny zásady uvedené v § 2 odst. 3 a v § 4 správního řádu, tedy stavební úřad a žalovaný měli zhodnotit i další varianty řešení stavby, žalobce uvedl „*zcela je zarážející, že správní orgán se odmítl zabývat dalšími variantami možného stavebního řízení, neboť na další variantu byl vcelku podrobně upozorněn ze strany žalobce*“. V bodu VI. žalobce namítl, že nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že žalobce neuvedl ve svém odvolání jakékoliv porušení zákonných ustanovení, žalobce namítal porušení § 2 odst. 3 a odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb. V bodu VII. opětovně jako v odvolání poukázal žalobce na své tvrzení o tom, že žalovaný formalisticky vyvodil závěry ze stanoviska krajského ředitelství policie Pardubického kraje, kde tento orgán pouze „*formalisticky*“ konstatoval, že v případě dodržování zákonných povinností chodců bude přecházení silnice II/314 k protilehlým nemovitostem bezpečné. V tomto žalobním bodu pak rozvíjel své úvahy, které se týkají bezpečnosti chodců na povolované stavbě, „*kdyby došlo k hlubšímu prošetření dané situace, musel by výše uvedený správní orgán dospět k závěru, že stavba chodníku v části po jedné straně vozovky a z části po druhé straně vozovky není v souladu s cílem celého projektu*“. V bodu VIII. pak již stručně žalobce namítl, že „*zcela nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že žalobce ve svém odvolání a svých námitkách uvádí pouze své subjektivní názory a požadavky*“. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na obsah žalovaného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
4. Osoby zúčastněné na řízení se k žalobě nevyjádřily.
5. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:
6. Ze správního spisu a ze shodného tvrzení účastníků vyplývají následující skutečnosti, rozhodné pro posouzení věci:

7. Na základě žádosti stavebníka bylo zahájeno společné územní a stavební řízení podle ust. § 94j a násl. stavebního zákona, jehož předmětem bylo umístění a povolení stavby „Chodník „Malův most – betonka“ Dolní Čermná“ v obci Dolní Čermná (dále jen „stavba“). Účastníkem tohoto řízení byl mimo jiné i žalobce jako osoba, jejíž vlastnické právo nebo jiné věcné právo k sousední stavbě může být společným povolením přímo dotčeno [§ 94k písm. e) stavebního zákona]. A právě žalobce jako tento účastník zmíněného správního řízení uplatnil již v řízení před správním orgánem I. stupně námitky a posléze proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolání, ve kterých v podstatě zpochybňoval řešení umístění zmíněné stavby, tj. chodníku, přičemž požadoval, aby stavební úřad posoudil i jinou variantu umístění a povolení této stavby, a dále zpochybňoval i stanovisko Krajského ředitelství Policie Pardubického kraje, které k umístění a povolení k této stavbě vydalo souhlasné vyjádření v souladu s ustanovením § 124 odst. 11 písm. e) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, v platném znění, přičemž toto vyjádření, respektive stanovisko, není závazným stanoviskem ve smyslu ustanovení § 149 odst. 1 správního řádu. Jak vyplývá z rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tak i z rozhodnutí žalovaného, oba správní orgány se věcně námitkami žalobce zabývaly, vyjádřily se ke stěžejní námitce žalobce, tedy že v daném případě mělo být použito variantní řešení, když podle představy a návrhu žalobce měl být chodník umístěn na druhé straně silnice, přičemž se žalovaný vypořádal s dalšími námitkami žalobce, které byly uvedeny v odvolání, o čemž svědčí dostatečně odůvodnění žalovaného rozhodnutí v části žalovaného rozhodnutí, označeného jako „stanovisko odvolacího orgánu (námitky k odvolání)“. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce v podstatě v žalobě zejména zopakoval námitky, které byly již uvedeny v odvolání, je pro posouzení rozhodnutí v dané věci podstatné, jakým způsobem se s nimi vypořádal žalovaný.
8. Podle ust. § 68 odst. 3 správního řádu v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
9. Podle ust. § 94j stavebního zákona u staveb v působnosti obecného stavebního úřadu, staveb vymezených v § 15 odst. 1 písm. b) – d) a staveb vymezených v § 16 odst. 2 písm. d) lze vydat společné povolení.
10. Podle ust. § 94l odst. 1 stavebního zákona žádost o vydání společného povolení obsahuje kromě obecných náležitostí podle správního řádu dále
- a) základní údaje o požadovaném záměru, jeho rozsahu a účelu, způsobu a době provádění, u dočasné stavby rovněž dobu jejího trvání a návrh úpravy pozemku po jejím odstranění,
 - b) identifikační údaje o pozemku nebo stavbě, na nichž se má stavební záměr uskutečnit,
 - c) údaj o tom, kdo bude stavební záměr provádět, je-li znám.
11. Podle ust. § 94l odst. 2 písm. e) stavebního zákona k žádosti o vydání společného povolení stavebník připojí mimo jiné i dokumentaci pro vydání společného povolení, které obsahuje průvodní zprávu, souhrnnou technickou zprávu, situační výkresy, dokumentaci objektů a technických a technologických zařízení a dokladovou část.

12. Podle ust. § 94n odst. 3 stavebního zákona osoba, která je účastníkem řízení podle § 94k písm. c) – e) cit. zákona, může uplatňovat námitky proti projednávanému stavebnímu záměru, dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavebního záměru nebo požadavku dotčených orgánů, pokud může být přímo dotčeno jeho vlastnické nebo jiné věcné právo k pozemku nebo stavbě.
13. Krajský soud se předně zabýval námitkou žalobce, ze které nepřímě vyplývá jeho tvrzení o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a rozhodnutí žalovaného, když v bodu IV. žalobce tvrdí, že žalovaný správní orgán se „nedostatečně vypořádal s tvrzeními žalobce a tímto svým jednáním porušil ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu.“ K tomu je třeba nejprve zdůraznit, že podle ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. soud přezkouvává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž v řízení o žalobě proti rozhodnutí správních orgánů platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (srov. např. rozsudek NSS ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54, dále např. rozsudek NSS ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/20012-42). Žalobce je povinen uvést žalobní námitky v žalobě, nepostačuje, aby ten uvedl v žalobě jen odkazy na svá podání, která uvedl např. v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2003, č. j. 5 A 27/2000-49). Uvedení konkrétních žalobních námitek nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání, či snad pouhým odkazem na takové podání (srov. např. rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2007, č. j. 8 Afs 55/2005-74). Jestliže žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud jen v obecné rovině. Soud totiž není povinen ani oprávněn za žalobce domýšlet, jakými konkrétními kroky mělo dojít k porušení žalobcem namítaných právních ustanovení, z jakých konkrétních důvodů pokládá žalobce žalované rozhodnutí za nesrozumitelné, řádně neodůvodněné. Ostatně k tomu výstižně rozšířený senát NSS uvedl ve svém rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78 následující závěr, který je třeba aplikovat i v dané věci: „*Smyslem uvedení žalobních bodů (§ 71 odst. 1 d s.ř.s.) je jednoznačné ustanovení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn jen zcela obecným a stručným, nicméně srozumitelným a jednoznačným, vymezením skutkových a právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věci zabývat (...). Míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není proto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobceva advokáta*“. Zároveň je třeba zdůraznit, že pokud žalobce v žalobních bodech nereprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěru správního orgánu, nemusí pak soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013-128). Není totiž úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely. Takový postup by byl již nad rámec přezkumné

činnosti, vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s. a došlo by tak v podstatě k popření zmíněné dispoziční zásady a k zásahu do principu rovnosti účastníků stran (k tomu srov. např. rozsudek NSS ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 Afs 216/2006-63).

14. Pokud tedy žalobce v části IV. namítl, že se žalovaný „*nedostatečně vypořádal s tvrzeními žalobce a svým jednáním porušil ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu*“, tak neuvádí konkrétně, s jakýmiž to konkrétními tvrzeními žalobce se žalovaný nevypořádal. Krajský soud ve správním soudnictví není oprávněn ani povinen nad rámec výše zmíněné dispoziční zásady vyhledávat za žalobce příslušnou argumentaci a zjišťovat ex officio, o jakáže se to jednalo konkrétně tvrzení žalobce, se kterými se údajně žalovaný nevypořádal. Tento závěr se týká rovněž žalobního bodu VI., ve kterém žalobce poukazuje na tvrzení žalovaného, že žalobce neuvedl ve svém odvolání porušení zákonných ustanovení a že žalobce namítal porušení § 2 odst. 3 a odst. 4 správního řádu. K tomu je třeba dodat, že rovněž žalobce v tomto případě neuvedl ani v žalobě, jakým způsobem, tedy jak konkrétně byl porušen „§ 2 odst. 3 a odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb.“, jak tvrdí žalobce v této části žaloby. Jak vyplývá z rozhodnutí správního orgánu I. stupně a z rozhodnutí žalovaného, oba správní orgány se s věcnými námitkami žalobce vypořádaly (zejména se jedná o opakovanou námitku žalobce, kterou uvádí v bodu V a v bodu VII. žaloby, které se týkají již výše zmíněné stěžejní námitky o možné jiné variantě řešení umístění a povolení zmíněné stavby a stanoviska Krajského ředitelství Policie Pardubického kraje, které se týká zajištění bezpečnosti silničního provozu), tedy uvedená rozhodnutí považuje krajský soud za srozumitelná a přezkoumatelná, ostatně pokud žalobce uvádí a opakuje v žalobě věcné námitky, které již uvedl v průběhu správního řízení a polemizuje se závěry správních orgánů (bod V., bod VI. žaloby), tak již jen z tohoto důvodu není na místě konstatovat, že by tato obě rozhodnutí trpěla nějakou vadou, na jejímž základě by byl dán důvod pro zrušení žalovaného rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalobce jistě správně citoval v bodu IV. žaloby závěr z rozsudku NSS ve věci sp. zn. 4 As 58/2005, z něhož vyplývá, že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. A právě v tomto případě všechny tyto nároky, kladené i Nejvyšším správním soudem na obsah rozhodnutí, ostatně z rozhodnutí vyplývají a zákonné požadavky vyplývající z platné právní úpravy (§ 68 správního řádu) byly splněny, ostatně soud není povinen vyhledávat za žalobce konkrétní případy, kdy se správní orgán I. stupně či žalovaný nevypořádali s konkrétními námitkami žalobce. K tomu je třeba dodat, že i když je povinností orgánu veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k rozhodnutí soudu srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk versus Nizozemí), přičemž orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy – minimálně implicitně – vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí či rozhodnutí před ním způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek NSS

ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13). Ostatně i Ústavní soud v této souvislosti konstatoval, že „není porušení práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejích závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III.ÚS989/08 bod 68, obdobně srov. i např. rozsudek NSS ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013-30, bod 41), přičemž tento závěr Ústavního soudu lze nepochybně aplikovat analogicky i na rozhodnutí správních orgánů. V dané věci navíc ani žalobce nekonkretizoval, s jakými že to konkrétními námitkami se správní orgán I. stupně či žalovaný ve svých rozhodnutích nevypořádali a soud nebude v tomto řízení nahrazovat funkci žalobcova advokáta (srov. již výše zmíněný rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78.)

15. V žalobních bodech V. a VII. žaloby žalobce v podstatě opakuje námitky, které vznesl již v uvedeném řízení, jehož předmětem bylo umístění a povolení zmíněné stavby a v podstatě jen polemizuje se závěry žalovaného. Ve vztahu k bodu V. je třeba uvést, že se jedná o námitku žalobce, kterou uplatnil již v průběhu tohoto správního řízení, tedy, že v daném případě měla být posuzována i jiná varianta šetření umístění a řešení stavby, tedy na „protější straně silnice“, že tedy chodník měl být umístěn na druhé straně, přičemž s tímto návrhem argumentoval ve správním řízení žalobce. Žalovaný k této námitce správně poukázal na charakter řízení o žádosti o umístění a povolení stavby, tedy že se jedná o návrhové řízení a v takovém případě má jen stavebník právo disponovat se svou žádostí, tedy nejen že jí může vzít zpět, ale že jen ten ji může rozšířit či zúžit a že obecně znakem dispoziční zásady je možnost stavebního úřadu omezit rozsah předmětu řízení, než je v žádosti požadována, je-li to z povahy věci možné, odůvodněné obsahem žádosti a přípustné z hlediska aplikovatelných norem, a naopak přiznat větší rozsah předmětu řízení tato zásada stavebnímu úřadu neumožňuje. S tím žalobce nesouhlasí a nesouhlasí ani v žalobě s odůvodněním žalovaného, že stavební úřad nedisponuje takovou pravomocí, aby sám, ex officio, rozhodoval o jiném umístění a povolení stavby, než bylo uvedeno v žádosti o vydání takového povolení. K tomu krajský soud může jen dodat, že se se závěrem žalovaného zcela ztotožňuje. Je zcela nepochybné, že společné územní a stavební řízení podle ust. § 94j a násl. stavebního zákona je řízením návrhovým, v němž platí dispoziční zásada, a že stavební úřad je vázán návrhem žadatele, stavebníka, přičemž není oprávněn sám vytvářet jiné varianty řešení, než které vyplývají z žádosti stavebníka a z přiložené projektové dokumentace [§ 94l odst. 1 a odst. 2 písm. e) stavebního zákona]. Ostatně i změna stavby, například změna užívání stavby, je rovněž návrhovým řízením (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 27. 2. 2019, č. j. 46 A 30/2016-49), rovněž územní a stavební řízení je návrhovým řízením, stejně jako samotné stavební řízení je nepochybně návrhovým řízením (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 3. 2008, č. j. 6 As 38/2007-146).
16. V daném případě je tedy stavební úřad vázán návrhem, tedy žádostí stavebníka, nemůže jí sám měnit na základě návrhu jiného účastníka tohoto řízení, který žadatelem není, tedy účastníkem řízení z jiného důvodu, v daném případě se jednalo o účastenství žalobce z důvodu dotčení jeho vlastnických práv sousední nemovitosti. Stavební úřad má možnost samozřejmě nevyhovět žádosti stavebníka o vydání územního a stavebního povolení, tedy může takovou žádost zamítnout, nemůže jí však měnit tak, že by zcela změnil předmět

této žádosti tím, že by zvolil jinou alternativu řešení umístění a povolení stavby, než jaká byla uvedena v žádosti a v jejích přílohách. Pokud by stavební úřad postupoval tak, jak si to představuje žalobce, tedy by zvolil jinou alternativu řešení umístění a povolení stavby, tak tím by nepochybně překročil stavební úřad svou pravomoc, jednal by ultra vires a navrhovaným postupem by správní orgány samy porušily jednu ze základních zásad, které zakotvila Listina základních práv a svobod, tedy zásadu enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí (článek 2, odstavec 2 Listiny základních práv a svobod). Jak vyplývá z odůvodnění žalovaného rozhodnutí, žalovaný se podrobně vypořádal s touto námitkou, když v podstatě již nad rámec své povinnosti žalobci „vysvětlil“, proč ani teoreticky nebylo možné aplikovat v dané věci žalobcem navrhované řešení (v místě, které je podle žalobce vhodné pro umístění chodníku, je vedení plynovodu, neexistuje zde k tomu řada podmínek k realizaci takové stavby, tj. zajištění krytí vedení plynovodu, umísťování dopravního značení, uličních vpustí v dostatečné vzdálenosti od vedení plynovodu, křížení s kanalizačními přípojkami atd., což opřel žalovaný o vyjádření společnosti Grip Services s.r.o., které žalobce ani v žalobě nijak nezpochybil). Rovněž se žalovaný dostatečným způsobem vyjádřil k pochybnostem žalobce, které se týkají například údržby chodníků, když žalovaný konstatoval, že výstavbou chodníků *„dojde ke zlepšení odtokových poměrů, tj. dojde k zamezení přímého vtoku srážkových vod k nemovitosti odvolatele“* atd., přičemž žalobce žádnou konkrétní námitku proti takovým závěrům žalovaného ani v žalobě nevznnesl a krajský soud není povinen za žalobce vyhledávat ex officio argumentaci proti těmto závěrům žalovaného. Tento žalobní bod, který se týká zmíněné stěžejní námítky, shledal krajský soud, stejně jako předchozí námítky uvedené v žalobních bodech obsažených v části III. a IV., VI. žaloby, nedůvodnými (jedná se o žalobní bod uvedený v části V. žaloby).

17. Rovněž nedůvodnými shledal krajský soud námítky uvedené v žalobním bodu, obsaženým v části VII. žaloby, když žalobce stejně jako v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně zpochybňuje rozhodnutí žalovaného v souvislosti se stanoviskem Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, tvrdí, že se jednalo pouze o formalistické konstatování, že v případě dodržování zákonných povinností chodců bude přecházení silnice II/314 k protilehlým nemovitostem bezpečné. Tvrzení žalobce o tom, že žalovaný pouze „formalisticky“ souhlasil s názorem prvoinstančního správního orgánu, je pouze „formalistická“ námitka žalobce, není podložena konkrétní, věcnou úvahou, tedy z jakýchžto to konkrétních důvodů považuje žalobce žalované rozhodnutí za nezákonné, tedy, jak konkrétně měl žalovaný hodnotit zmíněné stanovisko Krajského ředitelství policie Pardubického kraje. V takovém případě je třeba konstatovat, že hodnocení bezpečnosti silničního provozu v souvislosti se zmíněnou stavbou není oprávněn žalovaný a tím spíše ani ne žalobce, toto stanovisko není žádným formalizovaným rozhodnutím, a proto plně pro potřeby posouzení této otázky správního orgány ve zmíněném správním řízení postačovalo. Správní orgány nebyly povinny k tomu, aby „hlouběji prošetřovaly“ samy bezpečnostní situaci z hlediska zajištění bezpečnosti silničního provozu v místě stavby, k tomu není oprávněn zmíněný správní orgán, když k tomu nemá pravomoc, a tím spíše k tomu není ani oprávněn z odborného hlediska ani žalobce, jehož úvahy o nebezpečí střetu s *„kolem jedoucími vozidly“* jsou koncipovány laicky v podstatě jen v obecné rovině, nejsou podloženy žádnou konkrétní úvahou či vyjádřením nějakého odborníka na danou oblast, jedná se proto pouze o účelové námítky. Z tohoto důvodu je i nedůvodná námitka obsažená v bodu VIII. žaloby. Pokud žalobce *„zcela nesouhlasí“* s tvrzením žalovaného, že

žalobce ve svém odvolání a ve svých námitkách uvádí pouze své subjektivní názory a požadavky, tak se jedná pouze o jeho účelový nesouhlas, který není podložen žádnou konkrétní věcnou námitkou, a takový pouhý nesouhlas nemůže jako žalobní bod obstát. Tím spíše nemůže obstát zcela obecná námitka o tom, že žalobce „*poukazoval po celou dobu řízení na bezpečnost chodců a také na ochranu přírody a veřejných prostředků*“. To nepodložil žádnou konkrétní úvahou či námitkou, respektive žádnou námitkou, která by mířila proti konkrétnímu závěru žalovaného v žalovaném rozhodnutí.

18. Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).
19. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému soud toto právo nepřiznal, když mu žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 29. června 2019

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu

52 A 9/2020-58

USNESENÍ

Krajský soud v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, rozhodl předsedou senátu JUDr. Janem Dvořákem, ve věci

žalobce: **Ing. J. F., CSc.**, narozený dne ...
bytem D. 981/10, P. 6
zastoupený advokátem JUDr. Pavlem Kiršnerem
sídlem Rumunská 12, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, IČ 70892822
sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice

za účasti
1) **CETIN, a.s.**
sídlem Českomoravská 2510/19, 190 00 Praha 9
2) **Městys Dolní Čermná**
sídlem Dolní Čermná 76, 561 53 Dolní Čermná

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2019, č. j. KrÚ 76549/2019-Sa,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, ze dne 29. 6. 2019 č. j. 52 A 9/2020-52, se v označení data jeho vydání opravuje tak, že správně toto datum zní: „29. června 2020“.

Odůvodnění:

V části uvedeného výroku zmíněného rozsudku se při vyhotovování jeho originálu vyskytly zjevné nesprávnosti, k nimž došlo v písemném vyhotovení rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, výše zmíněného. Tyto nesprávnosti spočívaly v nesprávném označení data jeho vydání, když namísto nesprávného „29. června 2019“ mělo být uvedeno správně „29. června 2020“.

Předseda senátu tak v souladu s ustanovením § 54 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), uvedené zjevné nesprávnosti tímto usnesením opravil.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem jeho doručení (§53 odst. 3, § 55 odst. 5 ve spojení s § 54 odst. 5. s.ř.s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 8. července 2020

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu